

ninger, som høre hjemme ved første Behandling, er der vistnok de fire foregaaende Gange kommet Tilstrækkeligt frem, og jeg skal for mit Vedkommende i Realiteten opsætte Alt, hvad jeg maatte have at sige, til næste Behandling, hvis den kommer i denne Samling.

Justitsministeren: Den ærede Forslagsstiller gjorde i sit Foredrag et Tilbageblik paa, hvad der var passeret her i Landet før 1848. Jeg troer, at man, naar man nøie vil følge dette Tilbageblik og endvidere anstille de Betragtninger, som næsten med Nødvendighed fremtvinge sig, for at sættes i Forbindelse dermed, ikke vil kunne finde det saa besynderligt, at Regjeringen, og navnlig jeg som vedkommende Fagminister, ikke har troet det rigtigst i denne Samling at fremkomme med denne Sag, for hvilken den ærede Forslagsstiller har virket med saamegen Dygtighed, Iver og Interesse; jeg har idetmindste tilvisse i den Beslutning, jeg har taget, ladet mig lede af en ligesaa stærk Overbevisning om, hvad der er det Rette, og jeg kunde fristes til at sige af en ligesaa stor Kjærlighed og Interesse for den foreliggende Sag. Jeg er i det andet Thing fremkommen med en Udtalelse, der er berørt af flere ærede Talere, men som jeg troer blev lidt modificeret af der ærede Forslagsstiller. Jeg troer nemlig ikke, at jeg sagde, at jeg ikke havde Kjærlighed for denne Sag, men jeg udtalte, at jeg ikke havde den Kjærlighed for Institutionen, ikke den Indsigt i de paagældende Forhold, at jeg ikke omfattede Sagen med den indre Overbevisning om dens paa-trængende Nødvendighed, som jeg og vist den ærede Forslagsstiller med mig maade ønske hos den Mand, som skal føre denne Sag ud i Livet. Jeg har oftere havt Leilighed til ogsaa her i Thinget at udtale min Beklagelse over, at jeg og ikke min Formand staaer paa den Plads, jeg nu har den Ære at indtage. Der er vistnok saa Mænd her i Landet, der vilde have været bedre stikede end han og bedre istand til at gennemføre, hvad der her er Spørgsmaal om. Den ærede Taler burde ogsaa i sit Tilbageblik have medtaget, at denne Mand kort efter at have overtaget Regjeringen blev svag og lidt efter lidt henfjævnede, og den ærede Taler kan ikke finde det besynderligt — det

føler jeg mig overbeviist om, thi han har en fuldstændig Følelse af denne Mands Værd — at Regjeringen krumpe sig ved at see nogen anden Mand paa den Plads, som den nu afbøde Justitsminister Keuning beklædte, og derfor saalænge som muligt fastholdt Haabet om, at han vilde gjenvinde sin Sundhed. Der er neppe Nogen, der vil modsig mig deri, at saa Mænd her i Landet vare mere stikede end han til at behandle denne Opgave, og det vil være ærede Medlemmer bekendt, at han har havt en meget væsentlig Deel i denne Sags Behandling paa de forskjellige Trin; men jeg har Anledning til at troe, at ogsaa han var kommen til den Erkjendelse, at det vilde være heldigere, om Omordningen af den civile Retspleie gik noget mere Haand i Haand med Omordningen af den criminelle, jeg føler mig overbeviist om, at det var en Sag, som laa ham meget paa Sinde, og som stærkt hyselsatte ham. Efter min Mening havde han Ret heri, og det har glædet mig at høre Udtalelser her i Thinget, som gaae i den Retning, at det Usælseligste vilde være, at der idetmindste blev gjort Skridt til, at den ene Reform kunde følge hurtig efter den anden. Jeg for mit Vedkommende anseer det for usælseligst, at begge Reformen komme til at gaae fuldstændig Haand i Haand med hinanden. Et æret Medlem, jeg troer for Thisted Amts 2den Valgkreds (Klein), bragte den Tanke paa Bane, og en senere Taler sluttede sig heri til ham, at det muligviis vilde være rigtigst, at der til Behandlingen af begge Sager, og navnlig til Sagen om den civile Retspleies Omordning, blev nedsat en Commission; dette er en Tanke, som jeg meget godt og med stor Freidighed kan tiltræde. — Der er isvrigt en Side af denne Sag, som hidtil har været meget lidt bearbejdet, og som blev berørt af den ærede sidste Taler, nemlig Spørgsmaalet om Omkostningen. Jeg troer, at den finansielle Side hidtil har været meget lidt paaagtet, i alt Fald ikke har været bearbejdet i det Omfang og med den Grundighed, som jeg mener, at den fortjener. Der er endnu en Betragtning, som gjør, at det for mig stiller sig som rigtigere, at denne Sag ikke fremmes som en af de meest paa-trængende. Det vil jo paa ingen Maade